

בעניין שבין:

עינת ניב לוי, ת.ז. 38617767

ע"י ב"כ עוה"ד עמית יודפת ואח'
מרח' הגביש 3 כפר סבא
טל: 09-7973888; פקס: 09-7658160

להלן: "העוררת"

- נ ג ד -

מנהלת הארנונה - מועצה מקומית כוכב יאיר- צור יגאל

ע"י ב"כ עוה"ד עודד מהצרי ו/או אורן אביטל
מרח' שדרות מנחם בגין 5, בית דגן
טל: 03-7164945; פקס: 03-7164806

להלן: "המשיבה"

החלטה

מוגשת בזאת החלטה שנייה בעניין ערר העוררת בנוגע לתשלומי הארנונה בהם חויבה העוררת בגין התקופה שבין יוני 2007 ואוקטובר 2010 (להלן: "תקופת החיוב") בנכס ברחוב בית אל 97 כוכב יאיר, שמספרו 31800000 (להלן: "הנכס") בתחום שיפוטה של המשיבה.

רקע עובדתי

1. עניינו של הערר בחיובי ארנונה כללית, דמי שמירה, דמי אכיפה והיטלי צריכה אשר הוטלו על העוררת על ידי המשיבה בתקופת החיוב. לטענתה של העוררת, הנכס אינו בר חיוב משום היותו "אינו ראוי לשימוש" בתקופת החיוב.
2. ב- 22.4.2014 הגישה העוררת השגה בגין חיובי הארנונה בנכס בתקופת החיוב (להלן: "ההשגה").
3. ב- 4.7.2014 השיבה מנהלת הארנונה להשגה. מנהלת הארנונה דחתה את ההשגה על הסף בשל איחור בהגשת ההשגה ובהתאם לאמור בסעיף 3 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) התשל"ו-1976 (להלן: "טענת הסף"). מנהלת הארנונה השיבה "למען הזהירות ולחלופין בלבד" גם לגופם של דברים. לטענת מנהלת הארנונה נעשה שימוש בנכס בתקופה שבין 15.9.2006 ועד 6.6.2007 לצרכי מגורים של העוררת ובני משפחתה, חרף העובדה שבאותה העת לא היה לנכס אישור אכלוס ("טופס 4").
4. ביום 31.07.2014 העוררת הגישה ערר כנגד דחיית ההשגה (להלן: "הערר"). בקשר לטענת הסף נטען בערר כי:

- 4.1 העוררת פנתה פעמים רבות משך 7 השנים האחרונות אל נציגי המועצה השונים ובכללם ראש המועצה, היועץ המשפטי ומנהלת הארנונה ודרשה את ביטול חיובי הארנונה.
- 4.2 העוררת לא יכולה היתה להגיש השגה מאחר ובמשך שנים רבות לא קיבלה לידה כל דרישה לתשלום.
5. מנהלת הארנונה השיבה לערר ביום 26.8.14. במסגרת התשובה לערר עמדה מנהלת הארנונה על טענת הסף של איחור בהגשת ההשגה ועמדה על טענתה בדבר מגורי העוררת בנכס במשך כשנה שלמה כמו גם היות הנכס "ראוי לשימוש".
6. בהיעדר בקשת העוררת להופיע בפני ועדת הערר לענייני ארנונה של המועצה (להלן: "הועדה") בהתאם לתקנה (5) לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בוועדת ערר, תשל"ז-1977 (להלן: "התקנות"), קיימה הועדה דיונים בערר ב- 13.04.16 וב- 18.05.16, אשר כללו עיון מעמיק במסמכים שהוצגו בפני הועדה, ושנדרשו על ידה לצורך השלמת בחינת הערר.
7. ביום 20.06.2016 דחתה ועדת הערר את הערר וקבעה כי על העוררת לשלם את חובה למשיבה במלואו.
8. ביום 14.09.2016 נתקבלה הודעה במשרדי המשיבה מאת בא כוחה של העוררת בדבר הגשת ערעור ארנונה – עינת ניב לוי נגד מנהלת הארנונה במועצה המקומית כוכב יאיר ואח', עמ"נ 31449-09-16 בבית המשפט לעניינים מנהליים, מחוז מרכז-לוד ("הערעור").
9. ביום 01.12.2016 ניתנה החלטת בית המשפט לעניינים מנהליים לקבל את הסכמת הצדדים למחיקת הערעור והחזרת הדיון לוועדת הערר.
10. בהתאם להחלטת בית המשפט לעניינים מנהליים, ביום 25.12.2016 קבעה ועדת הערר דיון ליום 24.01.2017, לשמיעת טענות הצדדים בערר.
11. ביום 04.01.2017 נתקבלה בקשה במשרדי המועצה המקומית מאת אביה של העוררת, מר מאיר ניב, לדחיית מועד הדיון, שנקבע כאמור ליום 24.01.2017, בשבועיים. ועדת הערר דחתה את הבקשה.
12. ביום 15.01.2017 הגיש בא כוחה של העוררת בקשה לדחיית מועד הדיון בפני הועדה (מטעמי אילוצי עבודה במשרדו) ("בקשת הדחייה"). הבקשה כללה גם לראשונה דרישה לאפשר לעוררת להגיש תצהירים מטעמה עד ליום 01.03.2017, ובהתאם לדחות את מועד הדיון למהלך חודש מרץ 2017.
13. ביום 18.01.2017 נתנה ועדת הערר את החלטתה לדחות את בקשת הדחייה. בהתאם, התקיים הדיון במועד שנקבע, 24.01.2017.

14. ביום 27.02.2017 מסרה הועדה את פרוטוקול הדיון מיום 24.01.2017, בצירוף תמלול הדיון, וכן את החלטת הועדה לאשר את בקשת העוררת להמציא תצהירי עדים מטעמה. כמו כן, בהסכמת הצדדים, צורפו לתיק הערר המסמכים אשר צורפו על ידי העוררת במסגרת הערעור.
15. ביום 22.03.2013 נתקבלה במשרדי המועצה המקומית הודעת העוררת בדבר הגשת תצהירי עדות ראשית (ארבעה תצהירים). כמו כן העוררת ביקשה מהועדה להורות על זימונו של עד נוסף מטעמה לדיון ההוכחות שייקבע, ללא הגשת תצהיר מטעמו, עקב דרישתו של העד להעיד בעל פה בלבד במעמד הדיון.
16. ביום 06.04.2017 הגישה המשיבה תצהיר מטעמה.
17. ביום 18.04.2017 נתקבלה הודעת המשיבה על כוונתה לחקור את כל מוסרי התצהירים מטעם העוררת. ביום 20.04.2017 נתקבלה הודעת העוררת על כוונתה לחקור את המצהירה מטעם המשיבה.
18. ביום 23.04.2017 קבעה ועדת הערר את מועד הדיון ליום 17.05.2017 וכן, מסרה החלטתה לאשר זימונו של העד מטעם העוררת, להעיד ללא תצהיר.
19. ביום 17.05.2017 התקיים הדיון ונחקרו+ עדי הצדדים.
20. ביום 25.05.2017 מסרה ועדת הערר לצדדים את תמלול הדיון מיום 17.05.2017 וכן את החלטתה לעניין המועדים למסירת סיכומים מטעם הצדדים.
21. ביום 25.06.2017 הגישה העוררת סיכומים מטעמה.
22. ביום 25.07.2017 הגישה המשיבה סיכומים מטעמה.
23. ביום 02.08.2017 הגישה העוררת סיכומי תשובה לסיכומים מטעם המשיבה.

דיון והחלטה

24. לעניין איחור בהגשת ההשגה ו/או הערר
- א. כאמור בהחלטת הועדה מיום 20.06.2016, סמכותה של ועדת הערר נגזרת מסמכותו של מנהל הארנונה, לפי סעיף 3 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976 (להלן: "חוק הערר"). על פי הוראות חוק הערר, מי שחויב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך 90 יום מיום קבלת הודעת התשלום, להשיג עליה בפני מנהל הארנונה. על תשובת מנהל הארנונה ניתן לערר בפני ועדת הערר. השגה במקרה זה הוגשה רק בתאריך 22.4.2014, והערר בעקבות תשובת מנהלת הארנונה הוגש רק בתאריך 31.07.2014 ומאחר וטענות העוררת מתייחסות לחיובים בתקופה שבין יוני 2007 ואוקטובר 2010, הרי שאין חולק שחלפו למעלה מ- 90 יום ממועד קבלת

שומת הארנונה השנתית, ומדובר במקרה ברור של איחור בהגשת ההשגה. בנסיבות אלה, עת מנהל הארנונה עומד על טענת האיחור אין ועדת הערר מוסמכת לדון בערר.

ב. לאחר עיון נוסף בכל המסמכים, שהוצגו בפני הועדה, השתכנענו, כי כפי שמציינת מנהלת הארנונה בסעיף 31 לתצהירה מיום 05.04.2017, העוררת ישבה בחיבוק ידיים ובמשך שנים נמנעה מפנייה בהתאם למועדים הקבועים בחוק לשם מיצוי זכויותיה, וזאת למרות ידיעה ברורה ומוכחת על קיומו של חוב ארנונה כמו גם לגבי עמדתה העקבית של מנהלת הארנונה לגבי תקפות החיובים.

ג. הועדה מבקשת להדגיש כי בבואה לדון בערר שהגישה העוררת ביום 31.07.2014, לא הייתה בפני הועדה כל בקשה מטעם העוררת לקיים דיון בפני הועדה על מנת להשמיע טענותיה. בערר שהגישה העוררת כאמור, לא נכללה בקשה כזו ולפיכך, בהתאם לסעיף 9(א) לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בוועדת ערר), תשל"ז-1977, דנה הועדה בערר והחליטה בו על יסוד החומר בכתב שהובא לפניו ובהעדרה של העוררת. רק לימים, ולאחר שניתנה כבר החלטת הועדה מיום 20.06.2016, התברר לוועדה, כי ביום 05.02.2015, למעלה מחצי שנה לאחר הגשת הערר, פנה בא כוחה של העוררת דאז ודרש, בשמה של העוררת, לקבל זימון להופיע בפני הועדה. הועדה מונתה לראשונה בחודש אפריל 2016, וכאמור, בקשה זו של העוררת (הגם שהוגשה באיחור) לא הוצגה בפני הועדה, ולפיכך קיימה הועדה דיונים בערר ב- 13.04.16 וב- 18.05.16, שלא בנוכחות העוררת, ונתנה את החלטתה בערר ביום 20.06.2016.

ד. יחד עם כל האמור לעיל, כפי שעולה מהודעת מנהלת הארנונה והמועצה המקומית כוכב-יאיר צור-יגאל (להלן: "המשיבות בערעור"), שהוגשה לבית המשפט המחוזי מרכז (עמ"נ 31449-09-16), פנה בא כוח המשיבות בערעור לבא כוח המערערת וביקש להגיע להסדר דיוני ולפיו יוחזר הדיון לוועדה על מנת שהצדדים, ובכלל זה המערערת, ישמיעו עמדתם בפני הועדה טרם קבלת החלטה בערר (ראה סעיף 3 להודעה ובקשה למחיקת ההליך). בא כוח המשיבות ציין בהודעתו כי בנסיבות העניין נכון לזמן את הצדדים לדיון בפני ועדת הערר, בטרם מתן הכרעה במחלוקת ולא ליתן החלטה אך על סמך החומר הכתוב שהוגש לוועדה מטעם הצדדים (ראה סעיף 1 להודעה ובקשה למחיקת ההליך). בהחלטתו מיום 01.12.2016, אישר בית המשפט את הסכמת הצדדים למחוק את הערעור (תוך שמירת זכויות המערערת) ולהחזיר את הדיון במחלוקת שבין הצדדים לוועדת הערר.

ה. לאור האמור לעיל, הועדה סבורה, כי כוונת הצדדים, כפי שהוצגה בבית המשפט בתיק עמ"נ 3144-09-16, והאישור שניתן על ידי בית המשפט בעקבות הסכמת הצדדים להחזיר את הדיון לוועדה, מכשירה את עצם הכשל הפרוצדורלי של האיחור בהגשת ההשגה, ובהתאם גם בעניין הערר. הסכמת הצדדים, ואישורה של ידי בית המשפט מסמיכות את ידי הוועדה לדון דיון ענייני לצורך הכרעה במחלוקת וליתן החלטה לאחר שמיעת עמדות הצדדים בפניה.

ו. בהתאם, קובעת הועדה, שטענת מנהלת הארנונה כי יש לדחות על הסף את ההשגה, ובהתאם גם את הערר, מחמת איחור בהגשתה - אינה עומדת עוד כבסיס להכרעת הועדה במחלוקת שבין הצדדים וזאת לאור הסכמת הצדדים, ואישור בית המשפט את ההסכמה, כאמור לעיל.

25. לעניין היותו של הנכס "אינו ראוי לשימוש"

א. העוררת הציגה טיעונים ועדויות מטעמה על מנת לבסס, שהמדובר בנכס אשר "אינו ראוי לשימוש" ולכן אינו בר חיוב ומשכך - מבקשת העוררת לפטור אותה מכל חיוב שהוטל עליה בגין החזקתה בנכס בתקופת החיוב.

ב. טענת העוררת היא, כי מאחר שקיימת מניעה משפטית ותכנונית לעשות שימוש בנכס, יש להחיל עליו את הוראת סעיף 330 לפקודת העיריות. על פניו, מלשון הסעיף נראה כי עניינו במבנים שמצבם הפיזי, להבדיל ממניעה משפטית ותכנונית - אינו מאפשר לעשות בהם שימוש, שהרי הסעיף מדבר על בניין "שנהרס" או "שניזוק". ביטויים אלה, כפשוטם, עוסקים במצבו הפיזי של הבניין, ובהשלכה למקרה דנן, במצבו הפיזי של הבית, ולא על מניעה אחרת מלשבת בו.

ג. הצדדים לערר מפנים שניהם לפסק הדין בבר"מ 5711/06 חברת המגרש המוצלת בע"מ נ' עיריית תל אביב - יפו מנהל הארנונה (מיום 30.12.09). באותה פרשה דחה בית המשפט העליון את המבחן המתבסס על הכדאיות הכלכלית שבשיפוץ הבניין כמבחן לקביעה האם מדובר בבניין שנהרס או שניזוק במידה שלא ניתן לשבת בו, וקבע כי המבחן הראוי הוא "מבחן פיסי אובייקטיבי בעיני האדם הסביר". משמע, כאמור מעלה, שהמבחן עוסק במצבו הפיזי של הנכס ולא במניעות אחרת שאינה מאפשרת שימוש בו. בית המשפט העליון מוסיף ואומר, כי הנזק בו מדובר צריך להיות "נזק משמעותי". "נזק משמעותי" אינו מתפרש, על פי לשונו, על מניעה משפטית תכנונית, כי אם על נזק פיזי.

ד. לאחר עיון במסמכים שהוצגו בפני הועדה, שמיעת טענות הצדדים והעדים שהובאו מטעמם, הועדה סבורה כי הוראת סעיף 330 לפקודת העיריות אינה חלה בענייננו, שכן אין המדובר בנכס שאינו ראוי לשימוש מן הבחינה הפיזית.

ה. כפי שעולה מסיכומי העוררת עצמה, העוררת מסכימה, כי שאלת קיומו או העדרו של טופס 4 אינה קונקלוסיבית, שכן יתכנו מקרים, כמו במקרה שלפנינו (בתקופות מסוימות), בהם גם בהיעדרו של הטופס ייעשה שימוש בנכס, דהיינו, היעדרו של טופס 4 אינו מיתרגם אוטומטית למשמעות של נכס ש"אינו ראוי לשימוש".

ו. זאת ועוד, מתצהירה של העוררת, וכן מעדויות העדים שהביאה מטעמה, עולה, כי המגרש שעליו מצוי הנכס וסביבתו - הם היו מקור הבעיה, ולא הנכס עצמו. כך למשל, בסעיף 19 לתצהירה של העוררת.

19. ואולם, בספטמבר שנת 2006, כאשר הנכס היה עדיין בתחליכי בנייה (השלד הפנימי הושלם אך התהום הסמוך לנכס טרם מולאה בעפר ועבודות הפיתוח של הקרקע טרם הושלמו), ובטרם ניתנו לנכס תעודת גמר וטופס 4, עברתי בלית ברירה, להתגורר בנכס הרשום על שמי, באופן זמני בלבד, וזאת עקב מצוקת מגורים חמורה אליה נקלעתי.

ז. גם לעניין הנזק, שנגרם לדברי העוררת בעקבות מזג האוויר בחורף שנת 2007, מעידה העוררת כי הנזק העיקרי היה בשטח הבית בו התגוררה ולא בבית עצמו. העוררת מעידה בתצהירה כי, המפקח שהגיע למקום בעקבות הצפה (בשל מזג האוויר) המליץ לה לעבור מהנכס בהקדם האפשרי, בשל הסכנה האורבת לבנה התינוק מקרבתו של הנכס לתהום שהייתה פעורה עדיין בקרבת הנכס. המפקח המדובר, מר אבי אמסטרדמסקי, העיד מטעם העוררת (ללא תצהיר), כי שימש כמפקח מטעם הועדה לרישוי ובנייה בתקופה הרלוונטית. מר אמסטרדמסקי התקשה לזכור מה בדיוק ראה במהלך הביקור, אך אישר שהנכס היה מטויה, היה לו גג, מטבחון, שירותים. לשאלת בא כוח המשיבה, ענה מר אמסטרדמסקי כי המליץ לדיירת בנכס לעזוב את הנכס והדגיש שהייתה זו "המלצה של אזרח, ולא כמפקח". לשאלתו המפורשת של בא כוח המשיבה, השיב מר אמסטרדמסקי שהוא אינו מוסמך לקבוע שנכס הוא מסוכן, ושלצורך כך צריך היה להזמין מומחה שיקבע שהנכס מסוכן. עוד העיד מר אמסטרדמסקי, שחזר לביקור נוסף בנכס רק על פי בקשה של אביה של העוררת. על פי עדותו, לא רשם דין וחשבון של רשמיו מהביקור במקום משום שהתרשם שלבעלי הנכס (התכוון לאביה של העוררת, שעמד עימו כאמור בקשר) "יש גישה חיובית ורצון לטפל בבעיות" והדבר הניח את דעתו. בהמשך העיד מר אמסטרדמסקי כי חשב שהנכס "לא ראוי למגורים, אסור לגור שם. קודם כל העובדה שאין טופס 4 זה מספיק לי" (פרוטוקול הדיון מיום 17.05.2016, עמוד 26, שורה 10) וכן "אתה לא יכול לגור בבית שאין בו טופס 4" (פרוטוקול הדיון מיום 17.05.2016, עמוד 28, שורה 11). כמו כן, העיד מר אמסטרדמסקי כי בחלוף שנה מביקורו "הכל כבר הסתדר".

ח. העוררת בחרה, בחירה חופשית, להישאר בנכס. יתרה מזאת, העוררת עצמה מעלה כי ניתוק השימוש בחצר הנכס אפשרה את השימוש בנכס עצמו. כך בסעיף 35 לתצהירה:

35. בעקבות השיחה עם המפקח לקחתי לתשומת ליבי את הדברים שנאמרו בפני, ידעתי כי בקרוב אוכל לעבור לביתי בהוד השרון, וכי במספר החודשים הספורים שנתרו עד למסירת החזקה יהיה לי קשה למצוא חוזה שכירות לזמן קצר, ולכן דאגתי שלא לצאת לחצר ואף מנעתי מבני התינוק כל גישה לשטחים החיצוניים (באותה העת הוא טרם החל לחול ולכן היה קל להשיג עליו ולדאוג להגנתו).

ט. עוד הצהירה העוררת, כי בחודש יוני 2007, מייד כשהודיע לה הקבלן על מסירת החזקה בדירה שרכשה בהוד השרון, היא עזבה את הנכס ועברה להתגורר בנכס האחר שרכשה.

י. לאור כל האמור לעיל, הועדה סבורה כי במקרה זה יש לדחות את הטענה שהנכס אינו בר חיוב בתשלומי ארנונה בשל היעדרו של טופס 4. יתרה מזאת, העוררת עצמה מנועה מלטעון שאין לחייב את הנכס בתשלומי ארנונה בשל היעדרו של טופס 4, שכן היא בחרה כאמור לגור בנכס, מתוך שיקולי מאזן נוחות שלה עצמה, ואף שילמה את תשלומי הארנונה בגין התקופה שבה התגוררה בנכס, כשהיה במצב שהיא מתארת שהוא "אינו ראוי לשימוש". במבחן המעשי, העוררת מצאה את הנכס ראוי לשימוש, משום שהשתמשה בו בפועל (ראה לעניין זה את המבחנים שאוזכרו בספרו של עו"ד הנריק רוסטוביץ' "ארנונה עירונית" הוצאת אוריאן מהדורה חמישית, עמ' 322), ועצם עזיבתה את הנכס - רק כשהדירה האחרת שלה הייתה מוכנה למסירה - לא הפכה את הנכס להיות "אינו ראוי לשימוש". כשהתגוררה בנכס וכשעזבה אותו, משיקוליה שלה וכשהתאים לה - נשאר הנכס באותו מצב. יש להדגיש כי בפועל העוררת התגוררה בנכס כשנה ונסיבות אי קבלת טופס 4 היו תלויות בעוררת בלבד.

26. הועדה מתקשה להתרשם שהייתה סכנה של ממש בנכס. הדעת נותנת כי, אילו סבר המפקח, מר אמסטרדמסקי, כי קיימת סכנה של ממש בעצם הישארותה של העוררת בנכס הרי שהיה נוקט צעדים למניעת הסיכון, ולכל הפחות מזמן מומחה שיקבע שהשהות בנכס אסורה. הועדה מתרשמת כי, נחה דעתו של המפקח, כמו גם של העוררת, שמספיקה הפרדה בין השימוש בנכס עצמו למגרש, על מנת שיתאפשרו המגורים בנכס וכאמור בחירתה של העוררת לצאת מהנכס אירעה רק כשדירתה האחרת הייתה מוכנה לאכלוס.

27. סוף דבר

1. הועדה החליטה פה אחד לדחות את הערר בשנית, ותחת אותם נימוקים בהחלטתה מיום 20.06.2016.

2. העוררת תשלם את חובה למשיבה במלואו. כאמור בהחלטה מיום 20.06.2016, תשלם העוררת את חובה למשיבה בצירוף הפרשי הצמדה וריבית, עד וכולל יום התשלום בפועל, בהתאם לקבוע בחוק הרשויות המקומיות (ריבית והצמדה על תשלומי חובה), תש"ס-1980 באשר לתשלומי פיגורים.

3. כאמור בהחלטת הועדה מיום 20.06.2016, בשים לב לכך, שוועדת הערר כונסה לראשונה לדיון בערר זה בחודש אפריל 2016, לא תחויב העוררת בתשלומי ריבית והצמדה בעבור התקופה שמיום 01.03.2015 (המועד הכללי הסביר שבו הייתה אמורה להתכנס ועדת ערר לדיון בערר שהוגש ביום 31.7.14) ועד ליום כינוסה של הועדה בפועל ביום 13.4.16. ובכל מקרה, העוררת תוכל לפנות

למשיבה, בתוך 30 יום למן תיום בו תומצא לה החלטה זו, בבקשה בה תפרט את נימוקיה למתן פטור מריבית ומקנסות בגין חוב הארנונה בו עליה לשאת כאמור.

4. הועדה מתרשמת שהעוררת גוררה רגליה בכל הקשור בטיפול סביר וממצה בחובותיה. העוררת ידעה היטב על קיומו של החוב, אלא שלאחר שהוסר העיקול שהוטל על חשבונה בעקבות החוב, ויידגש - שהעיקול הוסר רק בעקבות פנייתו האישית של אביה של העוררת לראש המועצה דאג, ועל סמך היכרותם האישית, ולא משום שמנהלת הארנונה הסירה או חזרה בה מדרישת החוב. העוררת בחרה להניח שהחוב יינעלם מעצמיה ובנסיבות המקרה, תעדת הערר מצאה לכבד לחייב את העוררת בהוצאות המשיבה בסכום של 5,000 ש"ח.

5. בהתאם לסעיף 5 (2) לחוק בתי משפט לענייני מנהלים, התשי"ס - 2000 ותקנה 23 (ב) לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), תשס"א - 2000, לרשות הצדדים קיימת זכות ערעור לפני בית המשפט לעניינים מנהליים וזאת בתוך 45 יום מיום קבלת ההחלטה.

6. בהתאם לתקנה 20 (א) לתקנות הרשומות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בוועדת ערר), התשלי"ז - 1977 תפורסם החלטה זו באתר האינטרנט של המשיבה.

ניתן ונחתם ביום 27.09.2017

חגית גיל, עו"ד
חברת הועדה

גליה אלון - בר מנהל/עו"ד
חברת הועדה

גדי גורן, עו"ד
יו"ר הועדה